MEXICO, LA „ORA LUI JUANITO“

MARI EFORTURI PENTRU REUȘITA ORGANIZATORICĂ A TURNEULUI FINAL AL C. M. ȘI PENTRU BUNA PREZENTARE A ECHIPEI NAȚIONALE

La Congresul F.I.F.A. din mai 1964 de la Tokio, Mexicul a obținut dreptul de a organiza cea de-a 9-a ediție a turneului final al C.M. Doctorul în drept GUILLERMO CANEDO, tînărul președinte al federației mexicane, n-a fost obligat să-și pună în valoare elocința și puterea de convingere, ci a apelat la un element psihologic care s-a dovedit imbatabil. Înainte de a depune oficial candidatura fotbalului mexican la organizarea lui **„Mundial '70“**, el a profitat de „Mundial '62“, expunind în holul celui mai mare hotel din Santiago de Chile o superbă machetă a viitorului stadion Azteca, cel care, în 1968, avea să găzduiască Jocurile Olimpice. Această machetă a contribuit, fără îndoială, să-i convingă pe cei de la F.I.F.A. asupra oportunității de a încredința unor oameni capabili să conceapă un astfel de grandios proiect arhitectural, organizarea pe care o reclama o altă țară a Americii Latine, Argentina, deși aceasta avea un prestigiu fotbalistic infinit superior celui de care se bucura Mexicul. Pentru a smulge această adeziune, Guillermo Canedo s-a bazat, însă, și pe alte argumente. Unele, de ordin sportiv, porneau de le progresele fotbalului mexican (victoria asupra Cehoslovaciei, 3—1, viitoare finalistă, în grupă, la Santiago, a contat enorm) altele ținînd de atracția turistică a Mexicului și de largile sale posibilități financiare.

Cum, însă, guvernul mexican a refuzat să acorde sprijinul său total organizării turneului final al C.M. (așa cum făcuse cu Jocurile Olimpice), dl. Canedo a trebuit să facă apel la diverse societăți particulare, ceea ce a dus la multe discuții, printre care și aceea care părea, la un moment dat, interminabilă și insolubilă, legată de drepturile de televiziune. În orice caz, efortul financiar al federației mexicane va fi considerabil și el explică și prețurile ridicate ale biletelor. De exemplu, un abonament la cele 10 meciuri de pe stadionul Azteca va costa 72—80 de dolari. În plus, **„Comité organizador del Campeonato Mundial“** contează, pentru a-și mări activul, și pe sumele pe care le va încasa din diversele suveniruri pe care le va pune în vînzare, purtînd efigia devenită binecunoscută în întreaga lume, a micului **„Juanito“**, continuatorul simbolicului „Willie“ de la Londra.

Fotbalul, o pasiune națională

Dragostea mexicanilor pentru fotbal nu este cu nimic mai prejos decît a popoarelor sud-americane.

Cu toate că acel campionatul profesionist nu datează decît din 1943, numărul practicanților fotbalului și al spectatorilor crește într-un ritm uluitor. În frumosul parc de la **Chapultepec**, de dimineață pînă seara, pe zeci de terenuri, mii de tineri practică fotbalul. Televiziunea mexicană s-a pus și ea din plin în serviciul fotbalului. Cele 13 canale de televiziune, dintre care multe intră în acțiune de la primele ore ale dimineții, răspund pasiunii publicului pentru acest sport. În fiecare zi, unul sau mai multe canale au emisiuni de fotbal: transmisii directe, comentarii, dezbateri. În ciuda prezenței constante a fotbalului pe micul ecran, frecventarea tribunelor nu are de suferit. Un exemplu este elocvent: în ziua cînd la Cruz Azul, echipa locală, campioană națională, juca un derbi cu Monterrey, iar meciul se transmitea în direct, la Ciudad de Mexico, la meciul Atlanta — Atlas, peste 60 000 de spectatori luau loc în tribune!

Organizarea turneului final a dat un nou impuls fotbalului în Mexic. La această oră, toate eforturile se fac în două direcții: reușita organizatorică și reușita tehnică a reprezentativei țării.

Este evidentă pentru oricine sarcina grea pe care și-a asumat-o directorul tehnic al echipei, fostul internațional RAUL CARDENAS (succesorul lui **Nacho Trelles**), pe care-l ajută, ca selecționer, vechea glorie a fotbalului mexican, portarul **Carbajal**, deținător al unui record unic în lume, participarea la 5 turnee finale ale C.M.

Dar, să vedem cum se prezintă fotbalul mexican în fața acestui hotărîtor test al afirmării sale.

Progres față de „World Cup 66“

Nu de mult, unul din cei mai cunoscuți comentatori de fotbal din Franța, ziaristul François Thebaud, a făcut o lungă deplasare în Mexic, unde — în afara contactului pe care l-a luat cu reprezentanții federației, pentru detalii de organizare — a urmărit numeroase meciuri de campionat, ca și meciul internațional Mexic—Belgia.

Iată cîteva din aprecierile sale asupra fotbalului mexican:

Valoarea individuală a jucătorilor este în creștere față de „World Cup 1966“ (unde, în treacăt fie spus, mexicanii au făcut, în seria I, două meciuri egale, cu Franța și Uruguay, fiind bătuți de campionii mondiali în devenire numai cu 2—0 pe Wembley). Chiar dacă uneori fotbaliștii mexicani sînt lipsiți de forță fizică, ei sînt în schimb *abili, rezistenți, buni tehnicieni, mai ales ai fentei și ai driblingului.* Uneori însă, se vădește la ei abuzul de dribling și de conducere a balonului. La echipe de club fruntașe ca *Guadalajara, Torreon, Monterrey, Cruz Azul* și mai ales *Atlanta*, balonul circulă adesea foarte repede, în devieri și „un-doi“-uri. Sistemele de joc practicate în Mexic sînt aproape aceleași la toate cluburile din campionat. *Cu toate acestea, așezarea 4—3—3 este folosită cu un plus de preferință față de 4—2—4.* Dar, dacă nu există un „libero“ permanent, în schimb unul din apărătorii centrali urmărește adversarul cel mai avansat de îndată ce acesta schițează un demaraj în profunzime, ceea ce atrage un „recul“ foarte rapid al celorlalți apărători și al jucătorilor de mijloc. În ceea ce privește ofensiva, fotbalul mexican este mai puțin evoluat decît cel din unele țări fruntașe sud-americane. *Eficacitatea este scăzută;* ca probă numărul de goluri înscris în 22 de meciuri de echipele fruntașe: Guadalajara 44, America 42, Atlanta 38. Această medie de sub două goluri de meci a unor echipe din fruntea clasamentului este destul de acuzatoare, mai ales dacă se ține seama că *jocul este mai puțin închis decît în majoritatea țărilor europene.*

Un test semnificativ

Cu ocazia meciului *Mexico-Belgia,* disputat în noiembrie și cîștigat după cum se știe de gazde cu 1—0, valoarea individuală a jucătorilor mexicani s-a manifestat de o manieră strălucită, mai ales prin comportarea magistrală a lui ALBERTO ONOFRE care a dominat de departe partida. Acest atacant, provenit din clubul Guadalajara, nu s-a mulțumit numai să marcheze golul din minutul 2, în urma unui dublu „un-doi“ cu VELARDE, ci a fost creatorul a numeroase alte acțiuni care i-au probat nu numai inteligența în joc, ci și marea capacitate de efort, bogatul bagaj tehnic. Dacă vedeta nr. 1 a națională mexicane este atacantul Onofre, numărul 2, ca priză la public dar și ca randament pentru echipă, îl constituie un alt jucător dat națională de clubul Guadalajara, mijlocașul PONCE. Evoluînd într-o poziție mai retrasă, el este foarte util în declanșarea ofensivei, fiind ceea ce numim noi în Europa „mijlocașul coordonator“, omul care-și pune semnătura pe toate mingile respinse din apărare și trimise atacului. Notabilă, de asemenea, valoarea apărătorilor PENA și ALEJANDREZ, ambii de la clubul **Cruz Azul**, foarte siguri în recuperarea mingii, pe care știu s-o utilizeze totdeauna în cel mai bun spirit constructiv. Restul componenților echipei (NUNEZ, MARIO PEREZ, J. ALVARADO, PEREDA, și vechiul PADILLA, unul dintre puținii care-și mai mențin locul în națională dintre cei care au jucat la Londra în '66) s-au plasat pe plan tehnic la un nivel superior tuturor componenților echipei belgiene. Și lucrul acesta nu este deloc de ignorat, dacă ținem seama că și Belgia este una dintre finalistele viitorului C.M.!

Dacă constatările privind tehnica individuală n-au fost de natură a surprinde, în schimb lucrul pe care l-au subliniat ca o adevărată revelație toți comentatorii meciului Mexic-Belgia a fost **circulația variată și rapidă a balonului.**

Excelent a fost jocul echipei și în partida internațională următoare, cu Norvegia, cîștigată de mexicani cu 4—0!

Tehnicienii echipei naționale mexicane sînt totuși preocupați la această oră de găsirea unor jucători care să dea un randament mai bun decît aripile J. Alvarado (dreapta) și Padilla (stînga).

Iată bilanțul participării Mexicului la edițiile postbelice ale Campionatului Mondial:

● **1950. În grupă: 6—0 și 6—2 cu S.U.A., 2—0 și 3—0 cu Cuba. În turneul final: 0—4 cu Brazilia, 1—2 cu Elveția, 1—4 cu Iugoslavia.**

● **1954. În grupă: 8—0 și 4—0 cu Haiti, 4—0 și 3—1 cu S.U.A. În turneul final: 0—5 cu Brazilia și 2—3 cu Franța.**

● **1958. În grupă: 6—0 și 7—2 cu S.U.A., 3—0 și 2—0 cu Canada, 2—0 și 1—1 cu Costa Rica. În turneul final: 0—3 cu Suedia, 1—1 cu Țara Galilor, 0—4 cu Ungaria.**

● **1962. În grupă: 3—3 și 3—0 cu S.U.A., 0—1 și 4—1 cu Costa Rica, 7—0 și 0—0 cu Antilele Olandeze. În turneul final: 0—2 cu Brazilia, 0—1 cu Spania, 3—1 cu Cehoslovacia.**

● **1966. În grupă: 1—0 și 3—0 cu Honduras, 2—2 și 2—0 cu S.U.A., 0—0 și 1—0 cu Costa Rica, 3—2 și 8—0 cu Jamaica. În turneul final: 1—1 cu Franța, 0—2 cu Anglia și 0—0 cu Uruguay.**

Dr. Guillermo Canedo

Căutările continuă

Evident, „11“-le aliniat contra Belgiei constituie osatura națională mexicane pentru **„Mundial“**. Dar Cardenas n-a încetat să caute noi și noi soluții. El își îndreaptă atenția, la această oră în special, spre echipele **Cruz Azul** (deținătoarea titlului de campioană, actualmente pe locul secund) și **Atlanta** (cea mai populară echipă din Mexic, deși acum se află clasată doar pe locul 9). De la aceste cluburi el speră să promoveze cîțiva jucători care să întărească atacul. Cardenas îi are în vedere în special pe mijlocașii **Alvarado** și **Rivas** de la Atlanta și întreaga linie de atac a aceluiași club formată din **Boggio, Cisneros, Basagurren** și **Manolete.**

Cele mai multe sufragii le întrunește atacantul central Basagurren, socotit un partener ideal pentru titularul națională Onofre. El are o forță fizică remarcabilă, o tehnică impecabilă

Carbajal

și un pronunțat simț al golului. Se înțelege de minune cu extremul stînga Manolete, lucru care l-ar putea determina pe selecționerul mexican să-l introducă în echipă și pe acesta din urmă, mai ales că la titularul Padilla anii au cam început să-și spună cuvîntul. Dacă Basagurren este atît de bun, de ce atunci el n-a fost pînă acum introdus în echipă? Lucrurile sînt foarte simple sau, dacă vreți, foarte complicate. Numele acestui jucător este legat de eșecul echipei mexicane în turneul de fotbal de la Jocurile Olimpice, cînd a făcut cîteva meciuri slabe. Și cum aproape pretutindeni celor mai buni jucători li se fac și cele mai multe imputări după eșecuri, în jurul lui s-a creat un curent de opinie nefavorabil, ale cărui ecouri Cardenas încearcă să le șteargă în lunile ce urmează.

Alți jucători susceptibili de a face parte din lotul mexican în afara celor de care ne-am ocupat, provin de la clubul America pe care-l conduce președinte federației, Canedo. Este vorba de cunoscutul **Borja** (vedeta echipei la C.M. de la Londra), și de **Horacio Lopez.**

Toți acești jucători vor fi verificați în cele două meciuri (1 și 4 ianuarie 1970) pe care Mexicul le va juca pe stadionul „Azteca“ împotriva **Iugoslaviei,** precum și în cadrul unui mare turneu internațional pe care orașul gazdă al lui „Mundial '70“ îl organizează între 8 și 15 ianuarie. La acest turneu vor lua parte două selecționate mexicane, echipa clubului **Guadalajara, Botafogo din Brazilia, Honved și Sparta — Praga.**

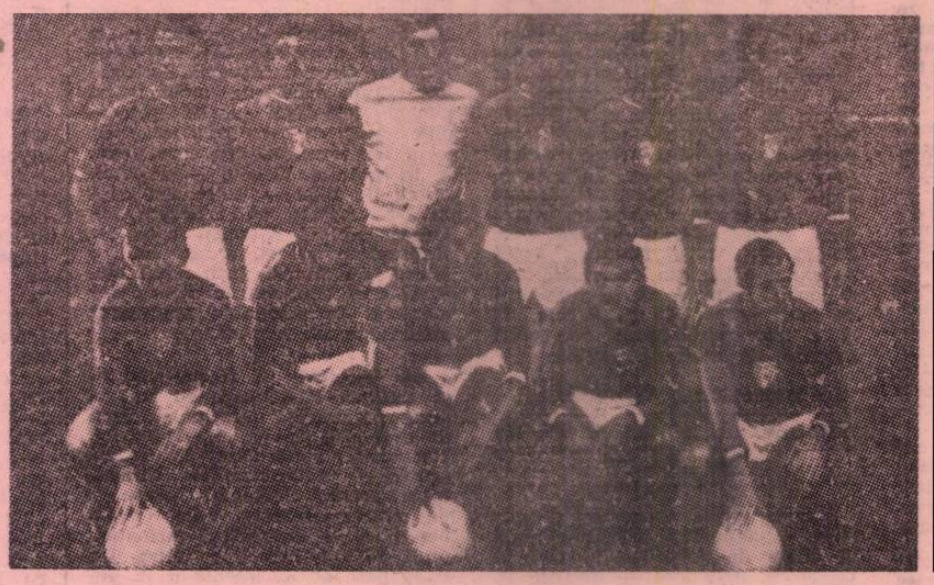

Echipa Mexicului din meciul cu Belgia (1—0), la Ciudad de Mexico).

De la stînga la dreapta (în picioare): **Ponce, Alejandrez, I. Calderon, Nunez, M. Perez, Pena.** Rîndul de jos: **J. Alvarado, Pereda, Onofre, Velarde, Padilla.**